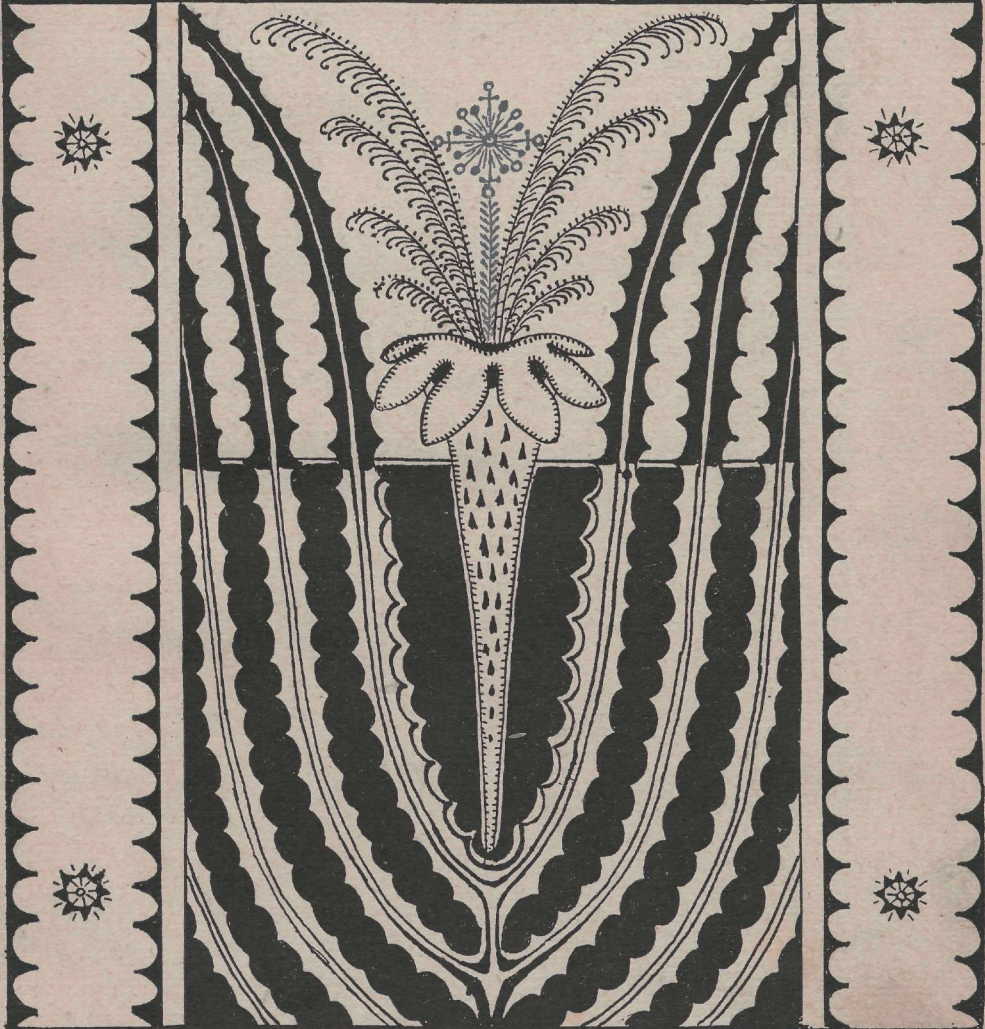

JAAN KÄRNER

133.

TÄHTEDE WARJUD

K.SÖÖT'I TRÜKK JA KIRJASTUS TARTUS

Толли мур Ли мур
Роман о тирогиле

J. Koinuz .

ТАНТЕДЕ ВАРЈУД

Ed 899
~~K. 123~~
133.

1409

JAAN KÄRNER

TÄHTEDE WARJUD

LUULETUSED 1909 – 12
NENDE TEKKIMISE JÄRJEKORRAS

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

*Hind 7000p.
kõide -40-*

K. SOOTI TRÜKK JA KIRJASTUS
TARTUS, 1913

IDA K-LE

PÜHENDATUD

1909

Kewadisel pühal.

Ma istun all metsas, seal tagamaa loode äärel —
on esiti harwad männad, siis lõpmata kuused kui sein —
ja hinges on igatsus tundmata kauguste järel',
kus õitsewad roosid ja punane ristikhein.

Ja kauguses kusagil kuulukse kumedit hüüdu,
täis imelist iha ja hinge ja kirgede tuld —
seal heliseb walguselaulu ja paisub priiusepüüdu,
ja kutsub ja meelitab päikese lõõmaw kuld.

Ja teispool tagamaa loode on koowide pesa,
ja kumiseb pasunahhäääl üle wirawa wee —
seal ühelt pool wili ja teispool söötinud kesa,
ja nende wahel käib kaugele lõputa tee.

Järwel.

Kui walge kajakas kiigub
mu paadike sinisel weel;
ta taga pilliroog liigub,
ei lõppu näe wahusel teel.

Ja üle järwe on maantee,
nii kauge ja tolmune —
käib läbi soode ja laante
kui kutsudes kaugele.

Ja laanes keegi kui huikab
ja waikib jällegi siis —
seal noortes rindades tuikab
ja paisub igatsew wiis.

Ja minu paadike kiigub
kui kajakas sinisel weel;
ta taga pilliroog liigub,
ei lõppu näe pikal teel.

Suwe-õõ igatsus.

Ma eksin sügawas laanes,
teen üksinda õitsetuld —
ja kaugel laane taga
on warjul koidukuld.

Ja kaugel laane taga
on lagunend sauna-onn —
seal on mu nooruse kodu,
mu nooruse arm ja õnn.

Ja kaugel laane taga
on aed, nii kena ja waik —
seal õitswad punased roosid
ja pühalik-armas paik.

Ja mina eksin siin laanes,
teen üksinda õitsetuld —
ja kaugel laane taga
on warjul koidukuld.

Ühel õhtul.

Sa lähed ju, mu lunastus, mu päike.
Kuis võin su kaasaks ennast kihlata —
et kaoks hingest leinaline läige
ja valgus südamesse sünniks wõrsuma?

Su kiirtekõne on kui nutt mu rinnas,
et igawene olen ilmas rändaja
ma — murelaps, kes sündind mullapinnas
mu enda sünnitaja algust otsima.

Oo, tea, tea, hing, mis maetud põue sulle!
Kus rannal peab rändamine lõppema?
see küsimus on ikka kaasaks mulle
ja saatjaks leinalaul, nii salapärija.

Sa lähed ju, mu lunastus, mu päike —
ma, mure, üksi mulda pean waibuma.
Oo, päewa kustuw valgus, ehariba wäike,
mull', rändajale, wiimast aset juhata!

Surnuaial.

See wiimne kodupaik, see wiimne rahuase,
kus ükskord ilmakärast puhkame . . .

Oo, Isa ülewel, Sa ise nõnda lase
meid käia teel, et endid leiame!

On kallis iga wiiv ja iga elulaine,
kui tornist hauakellad hüüawad —
nii rikas kuningas kui kepikandja waene
kiüll ükskord ära läewad mõlemad.

Ei tehta wahet seal, ei tunta kalmus kahte,
üks wend ja õde ainult kõrwu seal.
Kuid õnnis aga see, kes täidab selle tahte
ja selle mõtte juba ilma peal.

See wiimne rahutee, see wiimne armurada,
mis kutsub koju wäsind rändajad . . .
Oo, wõiks ma terwet ilma hinges kaisutada
siis weel, kui hauakellad kutsuwad!

Ja wiime rahupaik ja wiimne woodi meile,
kus ükskord ilmakärast hingame, —
ta kallis pärisosa, armuleping neile,
kes teinud töö ja täitnud kohuse.

Ei ole jäädaw koht, ei ole jäädaw ase,
mis loodud ilmas inimestele . . .
Oo, Isa ülewel, Sa ise nõnda lase
meid käia teel, et saame rahule!

1910

Lahkumise mälestus.

Tuuled nutavad. Kauguste sülle
lendavad pilved jäljeta teed —
metsadest, mägedest, orgudest üle
sinna, kus surewad silmaweed . . .
Lendan ka mina. Nii tühi, nii pime —
ainult kadakapõõsad ja soo.
Ootan: kas ilmub kusagilt ime,
lendab kui tuul läbi pilliroo . . .
Wiimaks: külake kaskede taga,
üks ja teine ja kolmas weel.
Ringi endine lagendik aga,
tulbad ja traadid tolmusel teel.
Lendavad nemadki ruttu ja ruttu,
kuni kord uinuwad udude sees.
Kusagil kuulen ma kurgede nuttu,
kumedat hüüdu roosteses wees.
Läbi trellide „saagu uus algus!“
tuultega võidu hüüaksin ma . . .
Aga kustub ju wiimane walgus —
kaugele surema lendan ma.
Kaugele surema — sihita teele
wiiakse raudade wahel mind . . .
Oo, mu kodumaa, tuleta meeles
oma poega, kes armastas sind!

Mu hinges on Kolgata surmaase.

Mu hinges on Kolgata surmaase,
kus tuhanded ristid püsti on —
ei keegi neid hääli ärgata lase,
mil ümber on kibuwitsa kroon.
Ma olen lapsuke walude ilmast,
ma — sündinud lihast ja silmaweest;
ei armu ma leia Isa silmast,
kes waatab waimuna ülewest.
Ta andis ära mind mureööle —
uhuu, kui hundid seal hulus tuul;
ma köitsin julguse mõõgaks wööle
ja läksin . . . hõiskas kiskja huul.
Nüüd olen kõik ilmamaad läbi käinud —
ei kusagil leidnud kohakest ma,
kus oleksin hingele päikest näinud
ja wagusi wõinud puhata.
See lollide sugu, kel inime nimeks,
ei mõista elada, surra ka :
kui tahad sa naerda, siis pane imeks —
nad wastawad nutuga hulgana;
ja tahad sa nutta, et lollid on nemad,
siis naerawad näkku, et loll oled sa . . .
Oo, kuidas küll tänaksid tuhanded emad,
kui ilma uuesti looksin ma . . .
Kuid minu hinges on Kolgata ase —
mu julgus ja lootus on maetud seal.
Tule, jumalailm, ja lahti lase
need wangid . . . siis kõweneb sinu hää!

Õõ laul. ^X

Juba jälle see tuul, nii julge ja waba,
poolkoltunud puiesteel keerutab.
Ma kõnnin üksinda . . . Kõrwal on raba
ja kaugemal meri, mis lainetab.
On kuulda, kuis kusagil öökull huikab —
nii kaua ja kaebawalt kisab ta.
Mu wäsinud süda kui haamriga tuikab —
oo, millal jõuan pärale ma!
Ma — lõpmata hulkuja . . . Kuulake tuuli —
kust tulewad, kuhu lähewad nad?
Nii keegi ei wajgista minu huuli —
oo, ükskord nad ometi waikiwad!
Ma — wäsinud rändaja . . . Kodu ei ole,
ei ole, ei ole maailmas mul!
Ja öökull kisendab — oo, kui kole!
Kas lõpeb igatsus hommikul?

Kui nõmme maru on hinges mul.

Kui nõmme maru on hinges mul . . .
Miks piinad sa, kallim, nõnda mind!
Need kewade lilled, mis käes on sul,
sa jaga neid mulle — mul haige on rind.

Oo, halasta, kuuled, ma palun sind —
ma — väsinud rändaja kõrbeteel.
Üht värsket allikat ihkab mu rind,
kust leiaks kosutust mõte ja meel.

See sinu huultelt woolamas on —
see elu allikas, kuuled sa!
Miks keelad siis, et temast ma joon —
ma — kõrbes väsinud rändaja.

Löö käed mu ümber ja armasta mind —
mul walus, nii walus on oodata.
On hilja, kui sügise murrab sind —
sa — elupuu küpsenud wiljaga.

Kui nõmme maru on hinges mul —
ta paisub ja lõhub nii hirmsasti . . .
Oo, päästa, päästa, see võimus sul —
ma ihkan sind kõige hingega!

Ükskord lahkudes.

Ma nägin sind tõmbawat aeru,
et lainetas wete pind,
ja kuulsin su kõlawat naeru,
et tundmustes tõusis mu rind.

Sa läksid must kaugelt mööda,
ei lausunud sõnagi mull' . . .
Su pärast ma mitu ööda
olen uneta waewelnud küll.

Kui tahad sa minna, siis mine,
ei suuda ma keelata sind —
kui olime enne ka sõbrad
ja tundmustes paisus mu rind.

Ma lähen hommiku poole
ja lootused tõusewad eel . . .
Kas on aga hingel kodu,
kas waikib igatsew meel?

Sa südamesõbrana lahkud,
kui lähed iseenda teel —
ja mulle jääb igatsus waikne
ja lauludes kurblik meel.

Ja igawik wõtab kõiki —
niihästi sind kui ka mind . . .
Kui meie teed läewad lahku,
siis lahkun, kui lõhkeb ka rind!

Tee ääres.

Tee ääres kaswawad kasteheinad
ja werewad ohakad wiljaga segi . . .
Need kodupõldude waiksed leinad,
mis elu ju warakult osaks tegi,
nii armsaks saanud on hingele.

Tee ääres paistawad pikas reas
õlgkatused, onnid, siis koplid ja niidud,
ja wahel on kohin nende seas,
kui oleks sealt kedagi surmale wiidud —
ja siiski nii oma see minule.

Tee ääres on töölisi nurmel näha —
nii lihtsad, waiksed ja tugewed mehed.
Kas on neil puudusi, raskusi wähe?
ei anna neil' keegi eluteel ehet —
ja siiski nii julged nad ometi.

Tee ääres seisawad pikas reas
kui ohwrid surmale leinakased . . .
Neil kollased lehed on ehteks peas,
ja leiawad nende all wiimast aset
kõik wäsinud töömehed endale.

Tee ääres — oo, koduta rändajad ilmas —
nii armas, nii rahulik puhkease . . .
Kui palju kordasid, pisarad silmas,
on nii, et sihid kõik kustuda lase —
ja järel' hall tee jääb üksinda.

Õhtu laul.

Kostawad kirikumäelt õhtukellad
läbi waikiwa looduse —
kutsuwad koju need hääled hellad
wäsinud töömehi rahule.

Kustub päikene mere taha
eha wiimaste kiirtena,
jättes waikse wirwe weel maha
liikuma lainetes üksinda.

Aga kisawad ulgumerel
unised kajakad rahuta,
hulgub eksides taewa weerel
üksik purjeke koduta.

Waikige, waikige, õhtukellad,
jääge rahule, tuuled, ka . . .
Hingel maa peal kodu ei ole,
igatsust ilm ei uinuta!

Üksinda rannal.

Mu hinge hämaruses meri aset leidnud . . .
Läen üksi rannale, kui kare sügis heitnud
puulehed kolletanud musta mulla sülle
ja tõmmand leinaloori sinitaewa üle.

Õud, kurblik raugemise tunne õhus huljub,
kui kaugelt tulew hiil murdlaineid randa muljub,
mis nagu surma suudlus hinges wastu kajab
ja kuuma were soontes tarretama ajab.

Üksainus oigamine läinud suwe järel',
mis kohab waikimata halli taewa äärel . . .
Wast mõni laew sealt lahe poole sõuab —
wast ilmast rändajaid ehk koju jõuab.

Siis õhtu wõikad warjud üle ilma läewad,
ei muud kui tühjust ümberringi silmad näewad.
Wast mõni kajakas weel üksi kisab kaugel
ja kostab kellahääli kõrwu õhtu raugel.

Jään hiljaks rannale. Öö röske udu langeb.
Külm rahu hinges mul. Tuul ranna kaljul kangeb.
Kuid kohab waikimata halli taewa äärel
kui walus oigamine läinud suwe järel' . . .

Sügise ajal.

Undawad tuuled lagedal wäljal
keset sondunud sügiseilma,
puude ladwul kui tardunud weri
wiimaseid lehti wirwendab silma —
minu, minu südame weri . . .

Lendawad kured pilwede piiril
kaeblikult kaugele, metsade taha.
Hallid päewad kui rammestaw uni
waibudes wajuwad maale maha —
minu, minu roidunud uni . . .

Üksik kündja weel wäsinult tõttab,
matab mullasse waewa ja hoole.
Poristel teedel wenib kui mure
koormaid rühkides külade poole —
minu, minu lihane mure . . .

Roosteudusse uppuwad kaugel
üksikud wilkuwad talude tuled.
Kellade heli ja wareste kisa
õhtuses hämaras kaduwat kuuled —
minu, minu südame kisa . . .

Ükskord sügisel.

Kui hiiglatonid mustad siluetid,
mis linna majad merde heidawad.
Ja raskelt ragisewad ankruketid,
kus lained ähwardades loksuwad.

Ma tulen sadamast. Ju laewa kära
ja toored sõnad jääwad eemale.
Ees tume linn ja gaasitule sära —
ja inimesed. Sammun järele.

Mis oli see, mis äkki vastu wilkus,
kui ime-uni mõjus ajusse?
Need palged wärwitud ja silmis pilkus
kui ahne jänu elu järele.

Üksainus minut tema waade puutus
mu omi, nagu süsa hõõguwaid,
siis äkki hirwitawaks naeruks muutus —
ja kuju silmist kadus sedamaid . . .

II.

Ma kuulen kaugel elu muinasjuttu . . .
Tusk hinge waldab, hilju sonduwat.
Ja silmis tunnen sala külma nuttu
kui roosteudu mürki tilkuwat.

Ta tuli tasa sügisesel kajal,
kui lehekulda puistas weresse . . .
See oli hilja, ükskord õhtu-ajal,
kui pimeduses kadus nurmetee. . .

Käed õrnalt mulle kaela ümber pandis —
ja lõhna tundsin, elust hoowawat.
Kui suwe päikest tema suudlus andis
kesk kaisutuste kirge lõõmawat . . .

Nüüd silmis tunnen sala külma nuttu —
mu läinud õnn ei tule tagasi.
Ja kaugel kuulen elu muinasjuttu —
ei mõtelnud, et saame kokku nii . . .

Üksilduse laulud.

Küpsmata wili väljade peal —
kurblikud mõtted südames.
Waata : kuidas painduwad seal
pillirood sügise tormi ees.

Kõrrepõldudel kõnnib veel
üksik kündja aeglaselt nii.
Seisan ma kõrwal haruteel,
waanatan waikides tagasi.

Kuhu see rada mind kannab küll,
kuhu lõpeb mu reisiee ?
Ainult tühjust ja külmust mull'
näitab ilm läbi silmawee.

Kaugel kohiseb sügisetuul.
Pilwine taewas, pime on ees.
Elumuredes kisendab huul —
küpsmata wili mu südames . . .

II.

Kui magus unistus — ja möödas on need ajad,
mil ainus kord ma olin õnnelik.
Nüüd segi lähewad kõik teed ja rajad:
öö awaneb, ees pime igawik.

Kui rändaw mustlane ma eksin ilma õues,
kui kerjus aia all ja väljal magan ma.
Ei ühtki armastust mu tuikaw süda põues
weel leidnud pole — walus üksi ta.

Ma tahaks lahkuda siin laia laane lahus —
oo, saada, taewas, pilwed matma mind! . . .
Et, kõigist teadmata, ma wõiksin jääda rahus
ja õnnes magama, et wabaneks mu rind.

Mu süda kisendab kui oigaks mitmed sajad:
wõi näitad päikest, elu, mulle weel?
wõi selgib siht ja lõpwad teed ja rajad?
Öö awaneb ja pilke pime eel.

Ühest armastusest.

Kui kaua nõnda palwesõnu
su wastu põues kannan ma
ja salgan õnne, elumõnu,
ei iial päikest näha saa?

Kui kaua lased leinawiisi
mu rinnas heliseda sa?
Kui sügisene kolle hiisi
mind warjab kurbus otsata.

Mu hing on klooster. Õhtukellad
seal ala hüüdwad palwele —
need aina igatsused hellad,
kui nutt su armu järele.

Oo, astu alla kõrgest taewast,
mu hinge Jumal, pühadus,
mind päästa igatsuse waewast —
ma terwelt Sinu armastus! . . .

II.

Ei — ei Sind näinud altaritel,
ei leidnud templiruumis ka.
Kui elubalsam surejatel',
mu palve oli asjata.

Siis põgenesin pühadusest —
oo, kloostrist põgenesin ma.
Ju küllalt sellest armastusest
ja sellest mungaélust ka! . .

Ei jõudnud jäädvalt kannatada,
rind tahtis walust lõhkeda.
Et hingejänu kustutada,
end elumerde heitsin ma.

Ja keset kõiki meeletusi,
kesk ilmaelu joowastust
ma leidsin sinu suudlemisi
ja leidsin sinu armastust.

De profundis.

Ma kisendan põhjatu häda sees —
kes suudab, kes suudab mind aidata? . . .
Nii tühi ja pime on tulewik ees
ja läinud elu kõik asjata.

Ei armastust, waenelaps, näinud ma,
ei ühtki halastust ilma peal . . .
Üksainus igatsus lõpmata
on minu kurblik laulude hääl.

Ma kisendan põhjatu häda sees —
ränk ilmavalu on hinges mul
ja wendade hädad silmade ees . . .
Oo, kiwiga heidawad mind nad küll!

Ei keegi juhatand mulle teed —
ma olen wõõras maailma peal.
Mu emakest katawad kalmused . . .
Oo, maga rahul, mu elu, seal!

Ma ilmamarusse üksinda
jäin abita, toeta — leinan sind . . .
Mu süda on armastus lõpmata,
oo, terwet ilma kaisutaks rind.

Ei, waibuwad pilkaste ööde ees
mu kurblik-pärijad laulud ka.
Ma kisendan põhjatu häda sees —
kas jõuan pärale, otsija? . . .

1911

Karjapoisi pasunal.

Mu hinge raiesmikul eksib salahelin
kui päikse ilumaale painaw igatsus —
üks läinud aege muinasjutu-kõlin,
üks läinud noorus, õnn ja armastus.

Kõik metsad — sadatuhat waeselapse nuttu,
kõik nurmed — tuhat karjapoisi kaebamist —
öö hoiab wangis mind, öö westab salajuttu,
päew minu ema on — päew loonud igatsust.

Ma walgust wõtaksin, ma päiksekiiri wõtaks
ja köidaks ühte neid ja kuduks armastust,
ma pilwi wõtaksin, ma tuuli kaasa wõtaks
ja ehiks nendega mu hinge sügawust.

Kõik rõõmud wõtaks ma, kõik õnneelu wõtaks
ja köidaks ühte nad ja kuduks armastust —
kõik rõõmud wõtaks ma, kõik õnneelu wõtaks
ja jagaks kõigil' inimesil' õnnistust.

Kuid metsad — sadatuhat waeselapse nuttu,
ja nurmed — tuhat karjapoisi kaebamist —
öö hoiab wangis mind, öö westab salajuttu,
päew minu ema on — päew loonud igatsust.

Mu hinge raiesmikul eksib murehelin
ja nutab päiksemaale walus igatsus —
üks läinud aege muinasjutu-kõlin,
üks läinud noorus, õnn ja armastus.

* * *

Laulan teile laulu sellest päiksekullast,
mida omas sügawuses peidab öö,
laulan teile laulu mustast muremullast
lumewaiba all, kui kõrgel tähtewöö
oma muinasjuttu kordab ilmale. —
Õnnist rändamist ma soowin kõigile,
kelle elu walgusetä mööda läinud,
kelle hingewili walmind walu sees.
Ei ma ise pole waikist õnne näinud —
minu kätki kiikus põhja tormides,
mure kaswatajaks oli minule,
ööde pime hällilauluks hingele.
Korra aga päike pilwe põuest tuli,
kadus warsti jälle wiimse ehana —
ainult üksik wirwe järel' jäänud oli
rinda suweigatsuseks leinama . . .
Sellest südamesse mulle ennast peitnud
ilmawalus walmind armastuse luul,
mille sügawusi keegi pole leidnud,
kelle hingekandlil mängib üksi tuul
waikseks uiutuseks, wihaks ilmale.
Walus igatsus jääb jäädwalt minule —
sellest ehitan ma endal' pühakoja,
kindla ehituse aastasadades,
millest woolab wälja armastuse oja
inimeste hinge minu lauludes.

Saatus mängukanniks polnud minule,
elust üksi ohke jäänud järele. —
Korra ainult päike pilve põuest tuli,
kadus warsti jälle wiimse ehana —
waikimata wärin järel' jäänud oli
rinda suweigatsuseks leinama . . .

Kõik elu meeletused, põgenege!

Kõik elu meeletused, põgenege
mu haige hinge juurest eemale,
mind, unistused, ärge piinake,
waid, ööde warjud, tasa liginege!

Kui mustlane ma pidin hulgusena
maailma laanes üksi uitama —
kes oli see, kes lubas minuga
kui pealik ühes tulla wägewana?

Ei olnud sina see, kes kalmudele
mu hinge istutanud steppides?
Ja õitseb pisar nende silmades,
kes saatjaks oliwad mu matustele.

Ei olnud sina see, kes kihwtitanud
mu elu põletawa wiinaga?
Ja uppub joowastuses minuga
kõik olemine, enda unustatud.

Ei ole sest ka rohtu südamele,
mis mälestused loowad ärkwele —
ei ole iial paistnud päikene
mull', ilmawalus wäsind otsijale.

Kõik elu meeletused, põgenege
mu haige hinge juurest eemale,
mind, unistused, ärge piinake,
waid, ööde warjud, tasa liginege!

Lapse küsimised.

Kui karjapoisina kodutalus
ma wiibisin karjaga kesamaal,
siis läksid ära, mu kallim sõber,
mu, karjase, seltsimees igal a'al.

Kõik küla jäi nutma raskes walus —
nii mitu põldu jäi kündmata.
Ma leidsin tühja aseme aidas,
rind tuksatas õudsuses üksinda.

Hulk aega läks mööda. Sa tagasi tulid,
sul walus haaw oli rinna sees.
Su tuppä õitsemise lõhna hoowas,
ja õeke palwetas woodi ees.

Ma, lapsuke, küsisin lapsemeeles :
kust sai see haaw tema rinnasse ?
„Oo, rumal laps, ta wõitluses oli,
ta sõjas sai haawa endale!“

Ma edasi küsisin õelt, wennalt :
kus on see sõda, mull' ütelge ?
„Oo, wäga kaugel, seal metsa taga,
seal kaugel ilmas . . . nii hirmus see!“

Ja edasi, laps, ma küsisin ikka :
kas kõik, kes ilma siit lähewad,
kas kõik nad peawad minema sõtta
ja haawatult tagasi tulewad ?

See peale elu kord wastuse andis,
kui ise pidin ma minema. —
Mu omaksed nutsid, ja kewade oli,
ja mitu põldu jäi kündmata . . .

Mu elu läheb nagu tuule tiiwul.

Mu elu läheb nagu tuule tiiwul —
hing ihkab ärapäästjat endale . . .
Nii üksi, üksi kalli aja wiiwul
pean jääma ööde hõlma unele.

Wast alles kewade ja noorus tulid —
tõid jumalate jooki kaasa nad . . .
Üksainus unustus — ja läinud olid
need armsad ajad, päewad paremad.

Sain sõpradega kokku teede lahul —
see ainus kord ma wõisin hõisata . . .
Nüüd kadund kõik, ei ole süda rahul —
ei suuda üksi ilmas rännata.

Ja päewad lähewad kui tuul, kui wesi . . .
mu päralt tühjus, kole painaja.
Kas waatad pilwi, taewa linnukesi —
ei ole ükski nõnda üksinda.

Kõik rõõmud nagu kured sügisega
mu juurest põgenewad eemale . . .
Jään üsna üksi enda mõtetega —
mu elu wangikojaks minule.

Kell seinal tiksus aja jäädawusi,
kell hinges — olemise igawust . . .
Mu kongi pühapäewa kogemusi
ma kogun nagu ainust õnnistust.

Kewade-öö armastus.

Sa tulid minuga — ei hoolind öisest tunnist,
mis vihma piserdas ja tuuli endas kandis.
Ma kõnelesin, aetud hinge salasunnist :
„Ei olnud õnne ses, mis elu mulle andis.
Mu noorus nooruseta mööda nõnda wajus,
ei tunnud armastust, ei leidnud rahu süda.
Üks päikseigatsus ja ilmawalu ajus —
nii käisin endamisi oma rasket rada“.
„Ei, sõber, ei — wast nõndawiisi küllalt juba !
Ei suuda kahtlus ega kaebus parandada
su elu hädateed. Kord endale sa luba
ka meeletust, mis wõib su hinge lepitada . . .
Su raugend rinnale on tarwis taewa päikest
ja kuumi suudlemisi, armastuse õnne ;
waim wäsind ihkab jumaluse waljut äikest
ja rõõmu wallatust“, nii lõpetasid kõne.
„Jah, elu wõimatu — sa üksi lunastada
wõid selle surmas, waikseks õnnistuseks mulle . . .
Ah, wõta, kallim, haige süda kussutada —
kui lastud linnupoeg ma langen sülle sulle“.

Tuul hulus endamisi. Wastu ranna kalju
lõi ähwardades raskemeelseid laineid meri.
Öö warjud liikusiwad, — salahääli palju
ma kuulsin liginewat. Kartust tundis weri.

„Su kaasas merele, su kaasas ilmast läbi
ma lähen rõõmuga — su südant kussutada
ma tahan üle kõige. Keset elu häbi
ei pea jääma me, waid leidma oma rada“.
„Mu elu wõimatu — ei tunne muud kui piina,
tusk närib südames ja jääne külmus weres.
Läeb noorus noortseta, armastuse wiina
ei anta juua mulle . . . Parem surma meres
ma tahaks leida . . .“ „Küllalt rumalusest juba!
Sa ütles mulle: julgelt elust läbi läeme,
neid wõime põlata, kes päikesele luba
ei anna tõusta . . . Hommikut me siiski näeme“.
Ah, sõber, lugeda ei jõua suudlemisi,
mis elu unenägu huultelt jootis
sel kesköö tunnil keset õndsaid mälestusi,
ja hing su hingest nagu usklik taewast lootis.
Kui jänuneja hirw ma tungisin su poole —
ei saanud iial täis su huulte magususest . . .
Ja wihma piserdas, ja kaasa tuulte hoole
laul hõljus kaugelt ulgumere pimedusest.

Oo, peaks nii igawesti kestma armastuses
me südamete lumiwalge õitsemine!
Oo, et ei kustuks elutorni meeletuses
mu hinge sinitaewa päike kewadine!
Wõi peab ehk jääma selle pilgu mälestuseks
mu päralt üksilduse walus kaebamine?
Ah, sõber, sõber, hinge raskeks katsumiseks
saab mulle sinu huulte magus suudlemine.
Ei ole midagi, mis oleks muutumata —
nii lähed sina ka — ei tagasi sa tule . . .

Ma järel nutan sind ja langen tõusemata —
mu päralt ainult tühjus leinaline, kole.
Ja päewad lähewad kui tuul, kui woolaw wesi —
ei päästa enam keegi minu haiget hinge;
mu elu kustub ka nii õudselt, endamisi . . .
Kõik rõõmud, meeletused, taganege, minge!

* * *

Kõik hinge walged sõnad surewad mu huultele —
kõik hinge kõrged püüded olid asjata . . .
Ja matab inimeste kurjus tõe päikese,
ja tõuseb eluwale wõitjaks hõiskega.

Ei ole kedagi, kel wõiksin ma kui sõbrale
kæe anda kannatuste tunnil rõõmuga,
ei ole kedagi, kes aitaks tõusta kindlasti
mind kuristiku teedel üle õela maa.

Kõik tahawad, et peaksin teenima neid hoolega,
et peaksin olema kui ori nendele
ja iga ülekohtu käsku täitma hirmuga
ja enda waikselt ohwerdama walele.

Oo, wiletsad, kes alatuste kütkes aclete,
wõib waba inimene orjaks muutuda?
Ei, ennem kuristikku langeksin ma unele,
ta külmi kaljuseinu wõiksin suudelda.

Mind mataks sügawuse tuuled leinalauluga,
ja lumi katteks oleks wäsind hingele . . .
ja mägestiku kotkad — minu mõtted — hõiskega
mu haua kohal tõuseks kõrgele.

Puhkusel.

On ilus päikseilm, ja taewa selges põues
käib üksik pilw kui mõte kaugele,
ja teispool järwe taga metsatalu õues
nii laisalt sarwe ajab karjane.

Kõik hinge igatsused — wirwe wete pinnal,
mis sätendab kui hõbe silmale,
wood paati hellatawad omal pehmel rinnal,
ei küsi sellest, kuhu sõutakse.

Kaks last — nii süütad, puhtad — ujumas on näha,
nad rõõmsalt wallatawad minu ees,
ja eemal kõrged lepad sosistawad wähe —
kaks walget kuju liigub põõsastes.

Tuul ajab endamisi waikseid laineid randa,
jäab peotäis wahtu kalda liiwale.
Mis wõin ma unistades sellest ära anda —
kõik maalin mõttes pildiks endale.

Kuuwalgel ööl.

Täna kõik heliseb heljuvast hingusest
kumedast kaugusest salaja südame,
otsib seal rada mu mustadest muredest
välja wainule, päikese paistele —
täna kõik heliseb ihadeks hingesse.

Kuukiiri kollaseid keelteksa kandlele
kudub öö hiline hiljuksi eneses,
armastus jumala päewade järele
kõnnib seal waikiste walude wärinas —
kaswatab päikeseigatsust südames.

Lõhmuse lehed on unele uinunud
kallima kambrikse akna all aiassa,
ööpiku öösine helin ka heljunud,
kadunud kewade kaasas ta kustunud —
lõhmuse lehed jäänd üksinda uinuma.

Koerade hauked weel kauguses kostawad,
metsad seal mägedel kaiguwad kajasta;
warjud nii tinaselt tõusewad, tuiguwad.
Wiibides wärawal mõtted mind muljuwad —
hinge öö salalik hakanud painama.

Walminud kaerades sahiseb, kahiseb,
pikuti wäljasid waimud kui weereksid;
unelew küla kui nõitutult nahiseb.
Siin meie wanemad udusse uppusid,
    siin nemad soo sisse surmale suikusid.

Täna kõik heliseb heljuwast hingusest
kumedast kaugusest salaja südame,
otsib seal rada mu mustadest muredest
wälja wainule, päikese paistele —
    täna kõik heliseb ihadeks hingesse.

Murede ja kannatuste sinfonia.

See silmapilk ju warsti ligi tuleb,
et mina langen kannatuste hauda . . .
Kes weel mu wiimast appihüüet kuuleb,
kui sind wiib teine elu rõõmulauda,
kui sind wiib teine oma kodadesse,
kus elab küllus kalli kulla keskel!
Ja mina üksi hinge wõimetuse
saan osaks endale sel ajal raskel,
saan osaks endale täis leina, walu,
mis läinud mälestuste haawad loowad.
Kuid olgu sellest, ei ma enam palu,
las tulla see, mis ajad mulle toowad —
ei enam õnne küll, ei enam päikest,
ei enam päiwi õrnu, lumiwalgeid;
need kõik on läinud nüüd ja nende läikest
on saanud sügis, õudne sügis algeid . . .
Ma olen rahul ka, kui mälestada
wõin ainult kewadet, mis südamele
on juhatanud õiget elurada,
mis läbi häda, läbi kannatuste
wiib enda olemise mõistmisele,
mis hinges kudub kullalisi keesid.
Ja sina, sina — wõid sa unustada
neid armsaid tundisid, neid waikseid öösid
ja õitswat aeda, walget liiwast rada,
kus sinu sammud nagu mõttes kostsid
ja sinu hääl nii salaarmsalt kõlas,
neid liiliaid, mis sinu juukseid kastsid
ja mille hing su suudlemistes elas,
kui langesid sa minu rinna na'ale

ja enda huulte joowastawat wiina
mu huultel' jootsid, wiies unemaale! . . .
Ja nüüd, ja nüüd — kas wõid sa seda piina
ja seda walu külwata mu teele,
kus enne lilla õitswaid, lõhnalisi
sa puistasid mu iga sammu eele,
mull' päiwi walmistasid imelisi!
Oo, mure, mure — kas just sellepärast
need päewad wiisid, et nii armsad olid,
et mind nad päästsid õelast ilmakärast
ja nõnda õndsalt südamesse tulid
kui sõnad, mida õpetaja ütleb,
kui kallis kewadine püha jõudnud,
mil taewas, maa ja wesi hinge weetleb!
Ja nüüd, ja nüüd — kas juba mööda sõudnud
on selle unenäo õrnad wirwed,
kas enam iialgi ei saa neid kätte —
ja hinges mõtted nagu lastud hirwed
su poole kisendawad, eluläte!
Oo, kostaks kordki weel su kõne mulle,
oo, säraks weel su silma lahke sära,
ja mina langeks õnnes sülle sulle
ja unustaks kõik tühja ilmakära.
Kuid ei, kuid ei — sind elu pettuwused
mu juurest igawesti meelitasid,
mu waikse töö ja walged igatsused
sa nende läikel ära unustasid
ja mulle jätsid üksi mälestused.
Oo, õndsad õöd, mil nagu kogemata
mu hinges tõusid suured unistused,
oo, õnnis kewad, õitsew kustumata! . . .

Sinuga üksinda.

Sinuga üksinda olla kusagil kauguses,
kusagil mägede rinal, kõrgete metsade süles —
seal, kus tuuled salaja kohavad oksades,
seal, kus maised hääled rada otsivad üles
taewaste kõrguste poole, mis weetlewalt sinawad,
taewaste kõrguste poole, kus kõik need helinad
üheks sulawad helluwaks walguse lauluks.

Sinuga üksinda olla kütкета looduses,
kütкета nurmede weerel, paitawas sinises õhus —
seal, kus wiljad lokkawad õites ja haljuses,
seal, kus ununeb kõik, mis südant wast rõhus,
pehmete wärwide mängus, mis meelitab uinuma,
lõolindude laulus, mis lahke ja mureta —
otsekui armastus otsib hingesse teesid.

Sinuga üksinda olla kusagil kauguses,
kusagil üksikul saarel, piirita merede taga —
seal, kus täielik rahu walitseb looduses,
seal, kus ilm on nii hiilgaw, selge ja waga,
ainult weel lainete laulud lähedalt loksuwad,
sõnades ihade waiksed waluwad wärinad
kaugete randade, kõrguste poole üles.

Sinuga üksinda olla nii eemal hulkadest,
eemal kõigest ilma lollusest, õelusest, kärast,
õnnis ainult weel põlisest wabast loodusest,
taewase päikse ja siniste silmade särast —
nõnda ma kaugenen, kõrgenen, wabanen piirita,
nõnda jääb hingesse ainuke igatsus helama
kaugete randade, kõrguste poole üles.

Meri.

Meri, mu südame paremas sõpruses
üheks ma tahaksin sinuga sulada —
ääretu, nagu sa oled, ja mõõtmatu,
ühined taewaga hallis kauguses,
tuhandeid ihasid warjates eneses —
ääretu, nagu sa oled, ja mõõtmatu.

Meri, su poole ma pimedas kisendan,
südames sügawal rahutu igatsus,
kaugele ahwatlew walulik wirwendus:
wõta mind ühes, end sinuga ühendan,
wõta mind ühes, sind aegmatult armastan —
ääretu kaugus ja mõõtmatu sügawus.

Meri, su lained nii waluwalt weerewad
rannale, luitele üksteise järele —
igatsew wärin jääb ikka su hingesse,
igatsew kaugele, kuhu kõik kaowad,
päikene, pilwed ja laewad ja rändajad —
ainult õrn wärin jääb jäädawalt sinule.

Meri, sul laineid on arwuta malewad,
üks sa siiski oled iseeneses
lõpmata minekil tormis ja waikuses
kuhugi kaugele, kuhu kõik kaowad,
juhtijaks jumala walguse wärinad,
juhtijaks igatsus radasid otsides.

Meri, nii minagi lähen siin radasid,
kogu maailmaga wend iseeneses,
lõpmata minekil hädas ja õndsuses :
lõpule peagi elu on elatud,
laulud kõik lauldud ja lootused lahkunud --
igatsus ikka jääb järele südames.

Meri, me mõlemad mõistmatud oleme,
mõistmatud kogu maailmale eneses
lõpmata minekil tormis ja waikuses:
kellele awame, kellele anname
meie küll eneste ihad kord täiesti,
kes see küll seletab elu me südames?

Sügisel nõmmel.

Tuulekohin, metsakaja,
koltund lehed — sügise.
Uitan üksi, unistaja,
leinamõttes kaugele.

Metsatee ja metsakaja,
minu mõtted — sügise.
Kuhu jään ma, luuletaja —
kes küll seda küsibki!

Kelle poole mõtted käiwad,
see on kaugel — kewade;
minu õnnepäewad jäiwad
nõmme hõlma unele.

Nõmme hõlma, udu sülle,
leinamõtted — kanarpik!
wihmapilwed kõige üle,
waikselt wajub õõ nii pikk.

Waikselt wajun nõmmeteele
mina ka — kurb sügise.
Pilwed kihutawad eele —
wiiks nad terwist temale.

Wiiks nad koltund lehekulda
talle ühes kaasa ka,
metsakaja, lehekulda —
minu mõtteid . . . mõistaks ta!

* * *

Ja mulla põues kinni on ta juur —
pead ainult sirutab ta päikse järele,
pead ainult tõstab põrmu põuest ülesse,
kus pimedusest toitu saab ta juur,
kus tüvi elumahla talle välja toob —
ja vägew eluiha õitswad õied loob.

Kesk suweilu tõuseb äike suur
kui äge sõjawägi taewa piirile,
ja sähwab wälgutuli läbi looduse
ja tema järel wihmawalang suur:
ta woolab kahisedes mulla pinnale —
ja mullast äge äike tõuseb ülesse.

Ja mulla pinnal wangis olen ma —
pead ainult sirutan ma päikse järele,
pead ainult tõstan põrmu põuest ülesse,
kus pimeduse wangis olen ma:
mu mõte pilwe piiril lennutab —
ja musta mulla põuest toitu saab.

Ja tõuseb minu kannatustest ta
kui kõigewõitja uhkelt kõrgele,
kui kõigewõitja päikse järele,
mis poole ikka igatsenud ma
siin käies raskelt oma halli teed —
ja mõttes üksi päikse tulekeed.

1912

Uus laul.

Ma põgenen siit suurest linnast ära,
läen üsna üksi põlismetsa sülle,
kus puude ladwul mängib päikse sära
ja oksad paindwad järwe wete üle,
mis heledana metsa lahul helgib.

Seal kaeban tuultel' oma hingewalu,
seal westan laintel' omast elust juttu.
Mu mured wõtab järw ja metsasalu,
ja tuul, suur sõber, kuiwatab mu nuttu —
ei mitte inimesed, mitte iial!

Siin suures linnas wähe, wähe päikest,
waid wangis, wangis inimeste silmad.
Ei näe nad laane helendawat äikest,
ei näe, kuis käiwad head ja kurjad ilmad,
kuis elab loodus enda üksilduses.

Seal wabaduses wihkan kõiki teisi,
kes wangiks jääwad enda tujudele,
seal nopin suwe ilusamaid õisi
ja elan ohwriks ainult päikesele —
niisama nagu maa ja mets ja meri.

Kui tahad, naine, minuga sa tulla,
siis tule, tule, kuni kewad õues!
Me läeme ära, et seal üksi olla,
kus armastuse jumal kõnnib kõues —
see ainus arm, nii noor ja suur ja sügaw.

Seal üksteist, ainult üksteist armastame
kui puud ja lilled päikest armastawad
ja suudlemistest päikest sünnitame
kui suweööd, mis koitu kaisutawad.
Sest tule, naine, kuni kewad õues!

* * *

Kui nooled lendavad mu elu kaunid aastad,
kui uni läheb aeg, mis oli armas mull' —
ja nutab tõusew päike igal hommikul,
et hingest kaowad kallid nagu laastud,
et üksi rändan elu raiesmaal.

Maailma põhjaranda, kurja surma riiki,
mu laewa juhib aja sügisene käik —
ja hoiab masti kadumise leinaläik,
ja ehib rooste endist sõjapiiki.

Kuid mis see weel mu närtsind südamesse wilgub
kui kauge tuletorni tuli öisel a'al,
ja mis see õhtu lumiwalgel ehamaal
kui kuuma were tuhing hinge sisse tilgub?

See laul, mis kostab üle lainetawa mere,
laul rõõmust, armastusest läinud nooruses,
mis waiksel hiilgamisel paistab waimu ees
ja ajab üles wara waibund were.

See tahte kaisutada neid, kes olid kauged
su ala weerwa eluwankri minekil —
kõik inimesed, asjad, päewad tulekil,
mis armsaks saawad nüüd, kui juba rauged,
kui üksi rändad elu raiesmaal.

Ja südamesse maetud ligidate kalmul
weel nutwad mõtted wiimsel minutil,
ja esimesel surmatuule puhangul
seal taewa tähed käiwad õhtupalwel.

Hommikumaa legenda.

Niisama nagu nüüd läks elu hallilt ilmas,
ja päewad nagu uni lentsid mööda ruttu —
ei kuuland ükski isand prohwetite juttu,
ei kustund iial pisar orjalaste silmas.

Niisama õitses häda igas kuningriigis,
ja rändas kurjus wabalt maa peal ringi,
ja müüsid mehed walskusele hingi,
ja teensid naised alatusi palehigis.

Su püüded kustusid kui tikutuli tuules,
su ihad kadusid kui öösel nähtud uni —
sa laande läksid siis, suur prohwet Sakia-Muni,
et rahu leida waba laaneelu luules.

Seal üksildus ja tühjus walitsewad loodust,
ja igawene waikus heljub ümberringi —
seal päike maale ühtki elukiirt ei kingi,
waid surmab karmilt wiimast ärkand lootust.

Sa raskemeelseks jäid, kui tunda said neid teesid,
kus rahu asemel suur ilmatühjus kole
su wäsind rinda saatis noole järel' noole,
kus üksildus sull' kodus hingepiina keesid.

Siis sirutasid käed sa taewa poole üles,
su rinnust tõusis wäeti põrmulise palwe:
oo, wägew jumal, saada kas wõi karmi talwe,
et mitte nõnda tühi poleks laane süles.

Su keha jäi kui puu, mis kuiwand põudsest pinnast,
ja käsi nagu oks, mil enam lehti pole, —
su südamest wiis elu ootamine kole,
ei tõusnud enam ühtki hüüet sinu rinnast.

Kui tuli kewad jälle, tulid taewa linnud
ja tegid pesa sinu ärakuiwand käele —
su silmist langes pisar laaneliwa peale,
ja ärkas süda, mida surmand oli tühjus.

Mälestuselaul kodule.

Hiline sügise — tuuled ja sajud,
päikese kustunud, kurblik waade.
Hauduvad rõhutud mõtteid mu ajud,
kõduneb elutöö kaunis aade.

Kuulan veel koduste metsade müha,
wõitu ei saa aga südamemurest:
kuidas küll jätan, mis on mulle püha,
kuidas küll lahkun kallite juurest!

Teistele tulewad tagasi jälle
õndsusest täitunud, armsad ajad —
aga ei iialgi helise mulle
teistkord kewade kaunid kajad.

Hiline sügise — hiline päike,
alati umbsed udude sajud.
Wajub mu tundmuste tuline äike,
haige mu meel ja haiged ajud.

Kes see küll mõistab, kui hirmus, kui kole
on see hüüe: ei iialgi enam!
Minul aga maa peal kodu ei ole,
minule õnn ei naerata enam!

Ühe naise laul.

Tule sa minuga! Äikeste kooris
laulma me läheme. Pikas wooris
tõusewad pilwed taewaste poole
südame tundmuste wete kohalt.

Õhtu on udune. Tumedad pildid
liiguwad linnas. Ärisildid
on nagu altilma wõimu tähed:
tulete — tahate — tulema peate.

Läheme mööda me. Sisse ei lähe:
rind on nii kärsitu — aega wähe.
Jätame järele rahutut hinge,
külwame uulitsail wilgast waimu.

Elu ei halasta. Meie ka mitte.
Teeme kõik puruks, tasume kätte
neile, kes meilt meie rahu wiinud,
neile, kes kodu meilt riisund korra.

Tule sa minuga! Tundmuste palus,
südame pühade hiiesalus
süütame põlema eneste hinged,
anname ohwriks luu ja liha.

Elu ei halasta. Meie ka mitte.
Teeme kõik puruks, tasume kätte
neile, kes kardawad südame laule,
neile, kel hing on — kiwine maja.

Sõbrale.

Hall puiestee mu ees, hall sügis lehtis liigub,
ja eluwaewast wäsinud on maa —
kas oled, sõber, seda tunnud sa,
et minu mõtte metsas tume wari kiigub ?

Mu hinge helged päewad läewad surma rada,
ja minu tunde päike tumeneb —
kas sulle, sõber, häält ka heljuneb,
et udus minu tee ei saanud rajaneda ?

Ei saanud rajaneda selge taewa poole,
kus tähed käiwad igawiku teed,
kus lõpwad, sõber, iga silmaweed
ja jäädawuse märk jääb tuhandele soole.

Kuid aeg on otsas nüüd, et wõiksin palwetada
su kalmul, tume põrmuliste ilm,
waid õhtu hõõgwas õhus minu silm
üht lõpusihti selgelt suudab seletada.

Mu mõtted läewad nagu aned sügis'-ajal,
kel juhiks kauged taewatähte keed,
ja minu hing mus endas otsib teed
su poole, igawiku mõte, waiksel nõmme-kajal.

Te tulge, tulge, suure ilmamere tuuled, —
mu ees on eluwaewast wäsind maa
ja sügis halli udusajuga —
kuid tulist päiksejooki ihkawad mu huuled.

Sügisel jõel.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
Ja wajub waikselt õhtu hämar maha
ja warjab wara walge päiksetee.
Weel üksik puri tõttab taewa taha,
weel üksik sõudja kaob kaugele.

11
10
11
9.

Ma juhin argset wäikse paadi tüüri,
mu sõber tasa tõstab aerusi.
Uhuu! käib hääli wastu linna müüri,
uhuu! täis raskeid muretundmusi.

On ülenenud koltund lehe-ilus
kõik sügis-wärwid krooniks suwele —
raudwirwed aga hallis wetewilus,
tõekurwalt lained uppund endasse.

All linnas süüdatakse õhtutuled
üksteise järgi walgust walwama.
Kas sina, sõber, salahääli kuuled,
mis liikwad õhus läbi pimedaga?

Rind mõõnab õudseist õiseist aimamistest,
kõik toonid hinges kokku korjuwad.
Ma tüürin paati mööda äpardustest,
mis tuhmil wärwil silmi petawad.

11
10
11
10.

Üks kündja rannal ajab wiimast wagu,
ta taga kõnnib waikne une hoog...
Oo, oleks elu nagu unenägu
ja läheks mööda nagu wetewoog!

SISUKORD.

Kewadisel pühal	9
Järwel	10
Suwe-öö igatsus	11
Ühel öhtul	12
Surnuaial	13
Lahkumise mälestus	17
Mu hinges on Kolgata surmaase	18
Öö laul	19
Kui nõmme maru on hinges mul	20
Ükskord lahkudes	21
Tee ääres	22
Õhtu laul	23
Üksinda rannal	24
Sügise ajal	25
Ükskord sügisel	26
Üksilduse laulud	28
Ühest armastusest	30
De profundis	32
Karjapoisi pasunal	35
* * *	36
Kõik elu meeletused, põgenege!	38
Lapse küsimised	39
Mu elu läheb nagu tuule tiivul	41

Kewade-öö armastus	42
* * *	45
Puhkusel	46
Kuuwalgel ööl	47
Murede ja kannatuste sinfonia	49
Sinuga üksinda	51
Meri	52
Sügisel nõmmel	54
* * *	55
Uus laul	59
* * *	61
Hommikumaa legenda	63
Mälestuselaul kodule	65
Ühe naise laul	66
Sõbrale	67
Sügisel jõel	68

REC-913
 Kärner
 R 6058

HIND 70 KOP.